Ana ile Kızı

Mehmet Emin Yurdakul

Ana ile Kızı — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kaynana_ile_Damat&oldid=165440 (revizyon 165440). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

— Ne istersin?
— Bilmem ki!
— Biraz ayran içer misin? Şifalıdır.
— Ha, peki.
— Vay başıma!... Her tarafı ateş gibi yanıyor!...

Yine daldı: bak bak, yine o çapkını anıyor.
Keşke o gün gelmeseydi; lâkin o, gitsin dedi;
Kendisi de, orda iken, gelmesini istedi.

İşte yine sayıklıyor:
«O nasılsa ben de öyle bir canım;
Niçin beni dövüyorsun?... Bak, çürüdü her yanım...»

Ah evlâdım, uğurunda ben kendimi kul ettim;
Genç ömrümü yüz bin mihnet içersinde tükettim.
Seni baban bir yaşında yetim koydu kucakta;
Ne çul vardı altta üstte, ne od vardı ocakta;
Ben seninçün tarlalarda kan terlere batardım;
Pazarlara yalın ayak koşar, odun satardım.
Bir kerecik gülmen için bir soytarı olurdum,
Bir damlacık göz yaşında ne ağular bulurdum;
Ah ben seni, çiçek gibi, esen yelden korurken
Taş yürekli bir canavar pençesine düştün sen!...

Sayıklama pek sıklaştı:
«Bu gece de koynunda!...
Bak, sağ kolu işte yine, yine onun boynunda.»

«Merhametsiz!... Evlâdımın eksiği ne, suçu ne?...
O, yüzünün akı ile girmedi mi evine?
Bunca yıldır bir aybını söyledi mi bir insan?
Ocağına canla, başla olmadı mı kul, kurban?
Ah, sen onu tepe tepe kullanarak yıllarla,
Sonra bunca emeğini yaratmadın bir pula!...

Benim yavrum şu iki yüz evli köyde bir idi,
Bu yerlerde onun yoktu güzellikte menendi...
O açılmış gül yanağı, süt köpüğü gerdanı,
On beş örgü sırma saçı bayıltırdı insanı;
İşte hâlâ baygın, lâkin yine ahu o gözler!...

Ah, o vakti vermeliydim istiyorken o rençper!...
Kandırdılar, bana: «Kadın, ver kızını, zengin yer;
Sakın dönme, bırak, yetim rahat etsin.» dediler.

Ben biçare, bu sözlere budalaca inandım;
İnsan yüzlü şeytanların düzenine aldandım.
Sanmıştım ki: nerde altın varsa dirlik ordadır;
Bir insana zenginlikler saadetler yaratır.

Ne o kızım? O tarafa bakma yavrum, bak bana;
Gözlerini bana çevir, çevir kızım bu yana!...

«Geliyorum!»
Gözler döndü. Ah, uçuyor yuvadan!...
Ey kurumuş sarı ota can verici Yaradan!
Sen yavrumu ıssız kalan ocağıma bağışla;
Yetimimin mezarında yaş saçtırma bu dula.

«Çabuk olun; nerde benim telli pullu duvağım?..
O boşamış, artık orda değil imiş ortağım;
Düğün, düğün!»

Ah, gözleri yukarıya dikildi,
Ne oluyor? Niçin öyle birdenbire irkildi?...
Deli karı, hiç kimseyi görmedin mi ölürken?

Can veriyor!...

Gitti, gitti, gitti, gitti elimden;
Gitti, gitti, uçtu kuşum, ıssız kaldı yuvası;
Gitti, gitti, soldu gülüm, yas bağladı burası...
Ah, ben artık şimden sonra nerelere gideyim?...

Yavrum, yavrum! artık sensiz bu dünyada nideyim?
Sendin garip gönlün eşi, viran evin çerağı;
Sendin ömrün tek ümidi, zayıf elin dayağı!
Bundan sonra benim için bütün dünya mezardır;
Dağlar, taşlar... her şey bana seni söyler, ağlatır!...

Yavrum, yavrum! bu dünyada bir murada ermeden
Kara toprak içersine gireceksin yarın sen.
Dilerim ki sana eden hainler de bulsunlar.
Bir gün dirlik görmesinler, canlarından olsunlar!...

Ey Allah'ım! artık beni yaşatmakla kayırma,
Sen yavrumun vücudundan vücudumu ayırma.
Divanında evlâdımın davasını görürken
Bu davada beni dahi hazır eyle o gün sen!...